

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

Números estrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50
Caba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

E. P. D.

SANTIAGO SOLER Y PLA.

LA mort implacable sega continuament en lo camp de la vida. Quants amichs qu' eran encant y alegria nostres, desapareixen, deixant en lo nostre cor un buyt, en los nostres ulls la cohissor de las llágrimas!

Santiago Soler y Plá, l' eminent demòcrata, lo republicà constant, leal, infatigable, que ni en los llarchs periodos de tormenta, ni en las curtas horas de prosperitat, ni durant la prolongada expiació del partit republicà havia sentit may lo defalliment, ni havia conegut las vacilacions; Santiago Soler y Plá morí l' últim diumenje, casi repentinament, avants de cumplir sos cinquanta anys, respectat de tothom, de tothom volgut, quan era moltíssim encare lo que la democracia republicana tenia dret a esperar del seu talent y dels seus serveys.

Procedia 'l difunt de aquella juventut ardorosa que tant ferm impuls doná a la gloriosa Revolució de Setembre.

A l' any 1862 se graduá de advocat; pero poch inclinat a la carrera del foro, prengué resoltament una part activa y entusiasta en los traballs del partit democràtic. Sa ploma de periodista s' exercí ab il·luminament en un periòdic titulat *El Constitucional*, que veyá la llum a Barcelona, y víctima de persecucions y amenassas incessants, en una época en que la redacció de un periòdic demòcrata era l' antessala de presiri ó de Fernando Póo, tingué d' emigrar a Fransa.

Pochs dias ans d' estallar lo moviment de Setembre tornava a trobarse entre nosaltres: la Junta revolucionaria 'l contá en lo número de sos membres; lo primer Ajuntament de la Revolució entre sos regidors, desempenyant ab notable acert, durant una petita temporada, lo càrrech de arcalde primer; y en las Còrts constituyents de 1869 y en las successivas de 1871, 72 y 73 sortí elegit constantment pèl quint districte de Barcelona, distincions que com tolas las que alcanzá més tart, foren degudas, no al esperit bulliciós, tan en boga durant aquellas épocas agitadas, sinó al aplom y a la mesura del seu temperament, a la integritat de sas conviccions y al acertat cop de vista polítich que tots sos amichs li reconexian.

Santiago Soler y Plá no buscava 'ls càrrechs públics; eran los càrrechs públics los que anavan a trobarlo. Los qui no 'l coneixian intimament podian tenirlo per polítich de fortuna; pero a la veritat, tot quan siguié, fou degut a las grans condicions de intel·ligencia y de caràcter que atesorava, condicions que no necessitavan per cert alardejar pera posarse en evidencia.

En las Constituyents de 1873 fou elegit secretari de la

SANTIAGO SOLER Y PLA.

Cámara; després, al constituhirse 'l ministeri Salmerón, desempenyá la cartera d' Estat que cambiá ab la de Ultramar al formarse l' últim ministeri de la República presidit per lo eminent orador D. Emilio Castelar. Per cert que desempenyant aquest càrrech, concebi y realisá 'l gran projecte de trasladarse en persona a la isla de Cuba, a fi de resoldre sobre 'l terreno, las tremendas complicacions a que donava lloch l' estat de la isla en plena insurrecció.

No li faltava ardiment, ni altesa de miras pera realisar un gran projecte, que tal vegada hauria produhit la pacificació de la isla; pero poch després de haver desembarcat, se trová ab lo pavorós conflicte del *Virginius* ab motiu del qual desplegá una gran habilitat, molta sanch freda y no escàs patriotisme, y la cayguda de la República que sobrevingué poch després, feu fracassar lo plan que l' havia mogut a emprendre aquell perillós viatge.

De retorn a Espanya y afiliat al partit republicà históric, fundá *La Gaceta de Barcelona*, a la qual succehi la de *Cataluña*, que fou lo primer periòdic possibilista, que 's publicá a Espanya després de la restauració.

Elegit dipulat pera las Còrts de 1876, unna trampa indigna 'l despossehi del pèta, després de lo qual ja no tentá nova fortuna en lo corromput bassal del sufragi restringit. Empleá son talent y sa activitat en organisar lo partit republicà históric de Barcelona, logrant últimament unir y conciliar las distintas fraccions en qu' estava dividit.

Nombrat regidor en las eleccions de 1885, s' allunyá prompte—alegant motius de salut, massa certs per desgracia—de una corporació, ab la qual ni per sos actes, ni per lo molt que dona que dir, podia estar conforme. Com per altra part no se sentia ab forsas físicas bastants pera emprendre una activa campanya de oposició, adoptá un significatiu retrahiment.

Tal es, a grans rasgos, la vida pública del home que la democracia republicana de Barcelona acaba de perdre. Las grans y poderosas simpatias que disfrutava 's posaren en evidencia dilluns, ab motiu del seu enterro, que siguié un acte imponent. Totas las classes socials hi estigueren representadas; tots los partits polítichs liberals, y principalment los republicans, y y més especialment encare 'ls possibilistas, pagaren a son cadáver aquest últim tribut de veneració y de respecte.

Trist consol; pero consol al fi, per sa desolada familia, y per tots quant, hem perdut ab Soler y Plá un de nostres amichs més antichs y carinyosos.

JOAN ALONSO DEL REAL.

Dissapte de la senmana passada teniam lo sentiment de acompanyarlo al cementiri de Sant Gervasi de Cassolas. També ha mort jove... y ademés pobre.

Desgraciad en totas sas empresas, may li faltaren la serenitat de ánimo pera sobreposarse als fatals decretos de la sórt, ni la més incansable activitat pera contrarrestarlos.

Alonso del Real era un escriptor de mérit. Incissiu y valent, deya sempre lo que sentia, sense doblegar jamay sa honrada conciencia. Havía sigut fundador del diari republicà *La Razón*, qu' en lo primer periodo de la Revolució de Setembre tingué de sostenir las més rudas campanyas: havia escrit en col·laboració ab l' autor de aquestas ratllas la ruidosa parodia *La Passió política* formá part de la redacció de *La Gaceta de Cataluña*, y havia redactat en LA CAMPANA DE GRACIA, en sa época primera.

Actualment dirigia ab notable acert las publicacions de la casa Salvatella.

Un altre amich de menos, y un amich dels bons. ¡Qué trista es la vida, al veure que a cada pas que

—¿Que jo no vull las reformas?
No es cert. Mirin si las vull,
que vaig á pendre las ayguas
y las posaré en remull.